

Добрі зірки у твоїм гороскопі:
Вся ти — і дух, і вогонь, і роса.
Роберт Браунінг

Розділ 1

Місіс Рейчел Лінд дивується

Будинок місіс Рейчел Лінд стояв там, де широка дорога, що веде в сільце Авонлея, пірнала в невелику долину, яку перетинав дзюркотливий струмочок. На початку своєї течії струмок був свавільним і бурхливим, але, доставшись до будинку місіс Лінд, перетворювався на спокійний, вихований потік. Бо навіть струмкові належало додержувати правил гречності й не пустувати під поглядом місіс Лінд.

Не лише в Авонлеї, а й далеко за її межами є чимало людей, котрі тільки тим і займаються, що залюбки встромляють свого довгого носа в чужий город, при цьому забуваючи про

власні справи. Але місіс Рейчел Лінд належала до тих обдарованих осіб, які, маючи жвавий інтерес до справ ближніх, прекрасно поралися і зі своїми. На додачу вона мала вдосталь часу, щоб сидіти годинами біля вікна своєї кухні із в'язанням і водночас спостерігати за дорогою. А оскільки Авонлея була оточена з обох боків водою, бо стояла на маленькому півострівці, що випинався в затоку Святого Лаврентія, то кожен подорожник, який прямував до цього села або залишав його, мусив пройти цією дорогою, не маючи аніякої можливості

уникнути суворого і пильного ока місіс Лінд.

Якось на початку червня, уже надвечір, місіс Лінд з неодмінним плетивом у руках безтурботно сиділа біля розчиненого вікна у своїй бездоганно чистій і чепурній кухні.

Сад розкинувся за будинком, на схилі пагорба, і цієї пори року, заквітчаний білим і рожевим цвітом, нагадував молоду наречену у весільній сукні.

Раптом місіс Лінд опустила спиці: з пагорба у долину неквапно спускався кабріолет, запряжений гнідою қобилкою. Це був Метью Касберт! Дивна дивина: сусід місіс Лінд — чоловік вельми соромливий, небагатослівний — виїжджав з Авонлеї! Ба більше, на ньому був його найкращий костюм і сорочка з білим комірцем.

І все це буднього дня, о пів на четверту, коли всі в селі сіяли ріпу! Куди ж він зібрався? Навіщо? Якби йому забракло насіння, він би не вичепурювався, наче на причастя. Поїхав за лікарем? Теж не схоже, бо занадто повільно сунеться той кабріолет...

Місіс Лінд складала в голові і те і се, проте нічого не могла збагнути.

— Загадка, та й годі! Допоки не довідаюсь, навіщо Метью Касберт поїхав із Авонлеї, не знатиму ані хвилинки спокою. Доведеться, мабуть, сходити в Зелені Дахи й розпитати Марілла, куди він подався і з якого дива.

Зелені Дахи стояли біля самого лісу, якнайдалі від дороги, обабіч якої вишикувалася в ряд решта авонлейських садиб. Місіс Лінд енергійно постукала у двері і, щойно її запросили, увійшла. Марілла Касберт, сестра Метью, сиділа край стола і миготіла блискучими спицями. Пильне око місіс Лінд відразу зауважило, що стіл накрито до чаю на трьох персон, очевидно, тут чекали на гостя, але не надто поважного, адже Марілла приготувала буденний посуд і звичайне частування: один вид печива і повидло з яблук.

— Доброго вечора, Рейчел, — жваво привіталася Марілла. — Присядь он на стілець, будь ласка. Ну, як ви там усі? Чи здорові?

Марілла була висока, худа, як скіпка, з випнутими вилицями і вольовим підборіддям, з якоюсь кутастою, без жодного заокруглення поставою. Її темне із сивиною волосся, закручене жмутом, було туго зав'язане у вузол на потилиці і безжально проштрикнуте двома металевими шпильками. Вона справляла враження жінки не надто широких поглядів, але з суворим сумлінням.

— У нас усі здорові, дякувати Богу, — сказала місіс Лінд. — Я злякалася, чи не захворів часом у вас хто-небудь, бо побачила Метью в кабріолеті. То чи не поїхав він по лікаря?

— Ні, я здорова, — відповіла Марілла. — Тут інше, тільки ти не дивуйся. Ми вирішили взяти на виховання маленького хлопчика із сиротинця, і він саме сьогодні приїжджає вечірнім потягом. Тож Метью поїхав його зустрічати.

Навіть якби Марілла сказала, що Метью поїхав на станцію в Брайт-Рівер зустрічати кенгуру, надісланого з Австралії, це не так би приголомшило місіс Лінд. Якусь мить вона пришелпкувато витріщалася на подругу у великому подиві, потім, коли до неї повернувся дар слова, запитала:

— Ти це серйозно, Марілло?

— Авжеж, серйозно, ніби цим жартують, — відповіла Марілла таким тоном, наче брати хлопчиків із сирітського дому було такою ж звичайною справою, як сіяти ріпу.

— Як вам на думку могло таке спасти? — несхвально запитала місіс Лінд.

— Це не раптове рішення, ми думали над ним усеньку зиму, — відповіла Марілла. — Ще перед Різдвом до нас заїздила місіс Спенсер і похвалилася, що навесні збирається взяти на виховання маленьку дівчинку із сиротинця в Новій Шотландії. Відтоді ми з Метью не знали спокою — все обговорювали, обговорювали... і врешті-решт, вирішили взяти хлопчика. Метью літній, йому за шістьдесят, та й серце його останнім часом непокоїть, тож конче потрібно помічника. Відтак, через родину

Роберта Спенсера, що мешкає в Кармоді, вирішили переказати місіс Спенсер, що коли їхатиме за дівчинкою для себе, то нехай вибере і для нас якогось тямущого хлопчину років десяти-одинадцяти. Він буде допомагати по господарству, а ми забезпечимо йому хороший будинок і дамо освіту. А оце минулого тижня ми дізналися, що вона вже їде, — надіслала телеграму, де і коли її зустрічати, — тож чекаємо.

— Марілло, я людина відверта й манівцями не ходжу, то й тобі прямо скажу — з дурного розуму ви таке надумали! Взяти до свого будинку чужу дитину, не знаючи нічого ані про його батьків, ані про те, яким він може вирости. Ось тільки тиждень тому я читала в газеті, як один фермер із дружиною так само взяли на виховання хлопчика з притулку, а той уночі підпалив житло і мало не спалив їх із дружиною — так у своїх ліжечках і зотліли б геть-чисто. І це не єдиний випадок, Марілло! Якби ви запитали моєї думки, я б сказала: викиньте з голови цю дурну затію!

— Ох, Рейчел, слухно говориш, є правда у твоїх словах. Мене саму сумніви беруть. Але Метью затявся: уже як що візьме в голову, то не заспокоїться, допоки не зробить. До того ж, як можу йому відмовити, адже він так рідко чогось хоче. А що ризик є, то, зрештою, ніколи не знаєш, хто виросте з рідних дітей. Буває різне.

— Сподіваюся, все буде гаразд, — сказала місіс Лінд тоном, що виразно свідчив, наскільки вона насправді сумнівається. — Тільки потім не нарікай і не кажи, що я тебе не попереджала,

якщо цей хлопець із сиротинця влаштує пожежу в Зелених Дахах або сипоне отрути в колодязь — я чула, було і таке... вся родина сконала в страшних муках... Щоправда, в тому випадку була дівчинка-приймачка.

— Ну, ми беремо не дівчинку, — відповіла Марілла так, ніби труїти воду в колодязі було суто жіночої справою.

— Ну і ну! Може, я марю чи мені сниться? — бурмотіла собі під ніс місіс Лінд, залишаючи Зелені Дахи та твердим кроком поспішаючи додому. — І бідолашного хлопчину шкода. Метью і Марілла нічогосінько не тямлять у дітях і сподіватимуться від нього аж занадто багато: щоб був беручкий, спритний, а ще розумний і кмітливий, достоту як власний дід. Ох, не хотіла б я опинитися на місці цього сироти!

Розділ 2

Метью Касберт дивується

Метью насолоджувався поїздкою. Її псували тільки ті хвилини, коли йому доводилося кланятися жінкам, що стрічалися йому дорогою.

Метью побоювався жінок, усіх, окрім своєї сестри Марілли і місіс Рейчел Лінд. До того ж його завжди охоплювало таке відчуття, нібито ці незбагненні істоти потай глузують із нього. І тут він майже не помилявся, адже мав доволі чудернацький вигляд: довге з сивиною волосся, що спадало аж на згорблені плечі, густу колючу бороду, теж подекуди посріблену, і незграбну, вайлувату постать.

Коли Метью дістався Брайт-Рівер, ніякого потяга не вийшлося, і він подумав, що приїхав зарано. Залізнична платформа була безлюдна, і лише в самому кінці її на складених стосами дошках сиділа дівчинка. Метью швиденько прослизнув повз неї, намагаючись навіть не дивитися в її бік, підійшов до начальника станції і запитав, чи скоро прибуде вечірній потяг, той, що має бути о пів на шосту.

— Він уже пішов пів години тому. Однак із нього висадили одного пасажера, який на вас чекає. Маленька дівчинка. Онде вона сидить, на дошках, бачите? Я запропонував їй перейти до зали очікування, але вона заявила, що воліє залишатися тут, де «більше простору для уяви».

— Ви помиляєтеся, ні про яку дівчинку я не знаю, — Метью спантеличено закліпав очима. — Ми домовлялися з місіс Спенсер, що вона привезе для нас хлопчика.

Начальник станції присвиснув.

— Овва! Здається, і справді сталося прикре непорозуміння, — сказав він. — Може, краще розпитати дівчинку? Вона дарма що мала, проте кмітлива й балакуча, по слово до батька не бігає, зуміє все пояснити.

Тож, підбадьорливо кивнувши Метью, начальник станції замкнув касу і поспішив додому вечеряти, а нещасному чоловікові нічого не залишалось, як підійти до незнайомої дівчинки і дізнатися, чому ж вона не хлопчик. Метью розпачливо озирнувся навкруги — він мусив зробити те, що було для нього гіршим, ніж увійти до лігва лева. Метью застогнав і повільно почовгав платформою до неї.

Мала не зводила з нього очей, іще відколи він пройшов повз неї. Сам Метью намагався на неї не дивитися, однак коли б поглянув хоч мигцем, то побачив би худеньку дівчинку років одинадцяти в сукні якогось злинялого брудно-жовтавого кольору із цупкої тканини. Голівку її вінчав збляклий капелюшок, з-під якого аж нижче пояса спадали дві товстелезні вогненно-руді коси. Личко худеньке, бліде, з широким ротом і великими сіро-зеленими очима було рясно всіяне ластовинням. Більш уважний спостерігач, напевне, зауважив би рішуче підборіддя, жваві, розумні очі, гарні, чітко окреслені губи, високе чоло — одне слово, обов'язково б помітив у цій малесенькій пташині, яку так сміховинно боявся Метью, риси природи своєрідної, непересічної та гордої.

На щастя, Метью уникнув необхідності звертатися до дівчинки першим: щойно вона збагнула, що він прямує до неї, як підвелася, однією рукою підхопила свою потерту, засмальцьовану валізку, а другу привітно простягла йому і промовила дзвінким милим голоском:

— Мабуть, ви по мене? Адже ви, напевне, містер Метью Касберт, еге ж? Дуже рада вас бачити! Я вже була злякалася, що ви не приїдете, та все уявляла, що ж могло вам завадити. І вирішила, що, коли вас сьогодні не дочекаюся, пройду колією, залізу он на ту велику дику вишню на повороті і спатиму там усю ніч. А що? Було б чудово здрімнути під місячним сяйвом у такому собі гніздечку з білого пахучого квіту... А ще я вирішила, раз ви не приїхали сьогодні, то обов'язково приїдете завтра вранці.